

Iubit și în slava filiațiunii înainte de întemeierea lumii

„*Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*” (Ioan 17,24b), acestea sunt cuvintele Fiului devenit Om, pe care El le-a rostit în legătura intimă și sfântă cu Tatăl. Noi nu vrem să ne considerăm „prea deștepti” cu privire la întrebarea referitoare la Dumnezeu și nici să îndrăznim să pătrundem în lucruri care nu ne-au fost revelate; dar nu de mult o întrebare în legătură cu acest text ne-a determinat să ne ocupăm cu această temă: vorbește Fiul despre dragostea care *se odihnea pe El ca Fiu* înainte de întemeierea lumii, sau El vorbește despre dragostea, care se odihnea atunci pe El și care era total despărțită de filiațiunea Sa și era prezentă deja înaintea acesteia? Pe scurt: spune El, că El a fost iubit înainte de întemeierea lumii, ca Fiu, sau ca o Persoană necunoscută și nenumită în Dumnezeirea absolută?

Inimile noastre trebuie să se apropie numai șovăitor de această întrebare difuză, căci unii afirmă că Fiul a fost Fiu numai „în omenire” și de aceea El nu putea fi iubit de Tatăl înainte de întemeierea lumii.

Noi credem însă că acest loc din Scriptură însuși și contextul răspund la această întrebare convingător de clar tuturor inimilor simple. El ne învață că Domnul a avut parte în mod special și exclusiv El Însuși de dragostea Tatălui înainte de toată veșnicia: El era și este totdeauna Preaiubitul Tatălui. Cine este Acela care ne este prezentat aici cum Își varsă inima în discuția cu Tatăl în favoarea alor Săi, care sunt în lume? „*Tu M-ai iubit*”! Cine vorbește aici? Este cineva, care înainte de întruparea Sa era necunoscut Tatălui ca Fiu? Vrem să lăsăm Scriptura să răspundă ea însăși.

Cine este Vorbitorul în Ioan 17?

Dacă cercetăm locul din Scriptură, recunoaștem în primul rând că evanghelistul numește pe cel care vorbește „*Isus*” (versetul 1); în al doilea rând, că Vorbitorul Însuși se denumește ca „*Fiul Tău*” și „*Isus Hristos*” (versetele 1-4); și în al treilea rând, că Vorbitorul (versetul 5) revendică, că El posedă slavă la Tatăl „*înainte de a fi lumea*”, și că El a fost la Tatăl nu ca slujitor al Lui ci ca Fiu.

De aceea Cel care vorbește este Fiul veșnic, Fiul „*din veșnicie*”, Fiul „*înainte de a fi lumea*” și acum El vine cu rugămintea, ca El să fie glorificat în cer și ca Fiul devenit om. Vrem în liniște să studiem mai îndeaproape acest adevăr.

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu

1) În relatarea istorică a evanghelistului Ioan ne sunt făcute cunoscut de Duhul Sfânt cuvintele lui Isus: „*După ce a vorbit astfel, Isus Și-a ridicat ochii spre cer și a zis:...*” (Ioan 17,1). Numele Isus fără să fie însoțit de vreun titlu este deosebit de caracteristic celei de-a patra evanghelie, unde El Se întâlnește mult mai des decât în celelalte evanghelii. El Se întâlnește de aproximativ 250 de ori în evanghelia după Ioan, însă numai de 350 de ori în evanghelia după Matei, Marcu și Luca luate împreună. Noi citim numai aici: „*Isus a vorbit*”. Era Iehova, Salvatorul, așa cum înseamnă Numele Lui. Era „*Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu*”. Ce minunat, că El ne permite să auzim cuvintele lui Isus adresate Tatălui Său!

Isus Hristos, Fiul Tatălui

2) Domnul Isus vorbește Tatălui, în prima parte a rugăciunii Sale de intervenție în favoarea alor Săi, la persoana a treia despre Sine Însuși ca Fiu și ca Isus Hristos. El zice: „*Tată, a sosit ceasul! Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine ... Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.*” El Se denumește pe Sine Însuși „*Fiul Tău*” și „*Isus Hristos*”.

Acest text este foarte bogat în învățăminte pentru noi. Cuvintele la persoana a treia ne arată în mod izbitor și categoric caracterul deosebit în care Domnul aduce rugămintea Sa de intervenție. El susține chestiunea acelor care Îi sunt dați Lui în ceasul lepădării Sale de către poporul Său pământesc, nu ca Fiu al lui David sau ca Fiu al Omului pentru Israel sau pentru națiuni, ci ca Fiu al lui Dumnezeu.

În rugăciunea Sa de intervenție pentru ai Săi El ocupă înaintea Tatălui locul Fiului Tatălui („*Fiul Tău*”) și El Își ridică ochii spre cer în momentul în care El stătea să Se reîntoarcă la Tatăl. El nu intervine ca Fiu al Omului, și nici ca Mesia. El nu Se adresează lui Iehova, ci Tatălui. Mijlocirea Sa nu are ca subiect pe Israel, pentru ca probabil el ca națiune să primească binecuvântare, și nici creația, ca ea să fie eliberată de otrava păcatului. Făgăduințele și prorociile vechi-testamentale, care se ocupă cu tema împăcării și extinderea mondială a dreptății și slavei divine, acum nu sunt încă împlinite, deoarece El va fi lepădat de lume. Însă ca Fiu al Tatălui El are drepturi și privilegii personale, care nu pot fi atinse de necredința păcătoasă a oamenilor și în autoritatea acestor drepturi El intervine acum pentru ai Săi – pentru aceia care L-au primit și cred în Numele Lui (Ioan 1,10-13).

În mod corespunzător Domnul Isus Își întemeiază rugămintea Sa pe relația Sa proprie ca Fiu față de Tatăl, o relație care a existat înainte de întemeierea lumii și de aceea este independentă de planurile divine referitoare la „*restabilirea tuturor lucrurilor*”; ca Fiu El va fi în veacurile viitoare singurul canal al tuturor binecuvântărilor; atunci toate lucrurile vor fi date în mâna Lui.

Revelația profetică referitoare la o dreptate care va domni pretutindeni în lumea aceasta trebuie încă să-și aștepte împlinirea; însă dragostea Tatălui nu se lasă reținută prin împietrirea oamenilor în exercitarea ei; ea s-a revelat în Fiul, care permanent S-a odihnit în ea, și nici mai mult nici mai puțin și în starea Sa omenească. Da, această dragoste a fost făcută accesibilă unui cerc, care nu este amintit în afirmațiile profetice ale Vechiului Testament despre istoria lumii, dar acest cerc alcătuit din credincioși simpli, smeriți, este adus acum în legătură cu o dragoste de care Fiul S-a bucurat înainte de întemeierea lumii.

Fiul a făcut cunoscut pe pământul acesta Numele Tatălui și dragostea Tatălui acelor care au fost dați Lui de către Tatăl din lumea aceasta. Pentru aceștia Se roagă Fiul, prin aceea că El îi descrie ca dar al Tatălui pentru El (versetele 2, 6, 9, 11, 12, 14; și capitolele 18,9; 6,37.39). El intervine la Tatăl pentru ei, deoarece El, după ce L-a glorificat pe Tatăl pe pământ, aștepta acum să fie glorificat de Tatăl în cer, în timp ce ei vor rămâne în lume.

În rugăciunea Sa adresată Tatălui, Fiul vorbește, deplin conștient de egalitatea Sa personală cu Tatăl, ca Unul care putea să exprime clar desăvârșirea propriei Sale lucrări și cunoștea exact slava pe care această lucrare o avea în ochii Tatălui. Ce fel de lucrare era aceasta? Ca ei „*să Te cunoască*”. Și pentru ca ai Săi să devină acum părtași cunoașterii Tatălui, Fiul le-a dat viața veșnică (versetul 3).

De aceea Domnul Isus nu vorbește aici ca Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, și nici ca Rob al lui Iehova, ci ca Fiu, în slava deosebită a propriei Sale Persoane ca Fiu al Tatălui, care a glorificat pe Tatăl pe pământ cu privire la revelarea dragostei Sale, a acestei dragoste care nu are început: „*Dumnezeu este dragoste*”.

După ce El deci ca Om a revelat această dragoste pe pământ, El, Cel venit ca Om în carne, dorește să fie glorificat în cer. Cineva a spus: „El a fost Fiu înainte să înceapă timpul; de aceea în mod natural El avea slavă la Tatăl înainte de crearea lumii; dar El a luat locul unui slujitor ca Om pe pământ, și El Se roagă acum ca Tatăl să-L glorifice cu slava pe care El din veșnicie o avea la Tatăl. Ca Om în veșnicie El va primi totul de la Tatăl, cu toate că El este Fiu din veșnicie. Când El apoi va fi glorificat, aceasta va avea loc ca să glorifice pe Tatăl. Aceasta este dragostea desăvârșită și dăruirea față de Tatăl – dragostea unică în felul ei și devotamentul Fiului.”

Glorificarea Fiului devenit Om

3) Începând cu versetul 4 găsim o schimbare de la persoana a treia la persoana întâi, și când Domnul Isus începând de acum vorbește despre Sine o face sub forma „*Eu*” și „*Mie*”. În versetul 1 El S-a rugat încă: „*Preamărește pe Fiul Tău*”; acum se spune: „*Și acum Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea*” (versetul 5). Am observat deja, că deosebirea în felul de exprimare a acestor două rugăminți are o însemnătate doctrinară, dar ele ambele au fost rostite de aceeași Persoană. Ele arată că Acela, care era în momentul când să fie glorificat, va intra în slava pe care El o avea la Tatăl „*înainte de a fi lumea*”, și că Cel care vorbește era Fiul în trup de carne.

Să medităm încă o dată cu adâncă reverență la aceste cuvinte, ca să înțelegem mai bine adevăratul lor sens. Aceste locuri stau în strânsă legătură unul cu altul. Domnul Isus spune mai întâi: „*Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine*” (versetul 1). În timp ce Fiul în râvna Sa Se mistuia pentru Casa Tatălui, El a glorificat pe Tatăl pe pământ și acum El vrea să fie glorificat acolo sus, pentru ca de acolo să dea onoare Tatălui în viitor.

După ce Vorbitorul S-a prezentat în versetul 1 ca Fiul, ridicându-Și ochii spre cer, El spune acum în versetul 5 cu aceleași buze încântătoare: „*preamărește-Mă*”. Nici măcar o silabă nu lasă să se tragă concluzia că Vorbitorul Și-a schimbat identitatea în cele două exprimări așa de strâns legate între ele, cu toate că expresia a doua se referă la perioada veșniciei. El dorește foarte categoric să fie glorificat la Tatăl: „*la Tine Însuși*” (para) – lângă Tine; și El accentuează, că slava era exact aceea pe care El o poseda la El înainte de a fi lumea.

Vorbirea acestei rugăminți nu permite niciodată gândul, că Fiul nu ar fi posedat veșnic această slavă, căci această slavă nu este una care a început să fie posedată într-o anumită perioadă din trecut, și nici nu începea în clipa împlinirii rugăminții, ci este slava pe care El „*avea*” înainte de a fi lumea.

Dacă studiem mai îndeaproape această slavă, observăm că ea nu a revenit Vorbitorului pe baza activității Lui creatoare, căci El a posedat-o deja „*înainte de a fi lumea*”. Este slava care a existat înainte de creație și în afara creației și a strălucit cu o strălucire nelimitată „*înainte de a fi lumea*”. Este slava care întrece orice slavă, care a locuit în dragostea liniștită, reciprocă a Dumnezeirii și pe care Tatăl a privit-o în Fiul veșnic, necreat, care era la sânul Lui înainte de întemeierea lumii.

„Înainte de a fi lumea”. Ce desăvârșiri strălucesc din fiecare cuvânt al Fiului! Lumea este scena unde păcatul a dezonorat pe Dumnezeu, dar unde potrivit planului lui Dumnezeu în final slava lui Dumnezeu va străluci mai strălucitoare decât a strălucit la creație. Intrarea Mântuitorului în lume a fost însă însoțită de o așa revărsare de vrăjmășie omenească, că împlinirea planurilor divine de eliberare a lumii de sub robia lui satan și a păcatului a fost amânată.

Fiul, care știa tot „*ce avea să vină asupra Lui*”, Se reîntoarce la ceea ce exista deja înainte de începutul lumii, și anume, la ceea ce sta în legătură cu propria Lui slavă la dreapta Tatălui și cu dragostea Tatălui față de El. Ca Fiu devenit Om El S-a rugat ca la înălțarea Lui la cer să intre în această slavă și apoi să fie revelat împreună cu Tatăl în ea.

Din felul cum este prezentată rugămintea este clar că Vorbitorul, care ca Fiu părăsește locul smeririi Sale și stă în momentul să intre în această slavă, „*avea*” la început aceeași slavă. Căci dacă Tatăl, căruia El I Se adresa, era Tată deja înainte de a fi lumea, atunci El, Cel care era la Tatăl înainte de a fi lumea, era Fiul Său „*înainte de a fi lumea*”.

Unii, care ce-i drept recunosc că la început „era o Persoană”, afirmă că s-ar ieși din cadrul Scripturii dacă acestei Persoane I s-ar atribui un Nume sau o relație. Dar Scriptura însăși, aceasta înseamnă Duhul Sfânt, Îi dă în locul acesta un Nume: „Fiul”. Persoana care vorbește în versetul 5 ne face cunoscut că ea era la Tatăl înainte de a fi lumea; și aceeași Persoană Se numește pe Sine în versetul 1 față de Tatăl: „Fiul Tău”; aceasta înseamnă Fiul Tatălui. În ambele versete Vorbitorul Se adresează Tatălui direct cu Numele Lui.

Acest loc din Scriptură – o, de ne-ar conduce la adorare! – ne arată clar unitatea minunată, neschimbabilă și statornicia Persoanei Fiului. El este Dumnezeu – preamărit în veșnicie! Noi vedem pe Fiul stând lângă Tatăl înainte de întemeierea lumii în slava Sa personală, care Îl caracteriza: și în această stare El este Preaiubitul Tatălui. În Fiul devenit Om unitatea între natura divină și omenească este așa de absolută că Personalitatea Fiului rămâne neatinsă de aceasta, așa că în starea Lui de Om El era de asemenea Dumnezeu „*binecuvântat în veci*” (Romani 9,5). La înălțarea Sa la cer Fiul devenit Om intră iarăși în slava Sa de mai înainte, Persoana însă rămâne aceeași. Fiul este „*Eu sunt*”, Cel neschimbător și absolut, la început, acum și întotdeauna; și noi ne prosternăm plini de adorare înaintea Aceluia care este veșnic Fiul.

Slava Fiului înainte de a fi lumea

Când Fiul vorbește despre slava Sa veșnică la Tatăl, valoarea Sa personală și demnitatea Sa nu devin mai mici, ci ele cresc peste măsură de mult. Noi adorăm pe Fiul tot așa de bucuroși cum adorăm pe Tatăl, căci știm că Fiul devenit Om este acum glorificat la Tatăl cu slava pe care El o posedă în Sine Însuși din veșnicie.

Nu că Domnul s-ar fi rugat să fie „reîmbrăcat” cu slavă, ca și cum El ar fi părăsit slava Dumnezeirii ca „formă și poziție exterioară”; căci ar putea să existe Dumnezeire fără slava Dumnezeirii? De fapt noi nici nu putem vorbi despre „forma și poziția exterioară” a Dumnezeirii, numai în cazul referirii la ceea ce era vizibil înaintea ochilor oamenilor. Cu toate că slava era ascunsă de ochii oamenilor, ea era totuși prezentă. Slava lui Iehova a trecut pe lângă Moise, când acesta era în despicătura stâncii și era ocrotit de mâna divină. Iehova era prezent în slava Sa, însă Moise a văzut-o numai „*pe dinapoi*” (Exod 33,23). Slava Dumnezeirii poate fi acoperită cu un voal, respectiv total sau parțial înaintea oamenilor, dar

niciodată ea nu este ștearsă în sensul că ea are nevoie de înnoire sau restabilire. Așa cum natura propriu-zisă a Dumnezeirii este neschimbătoare, tot așa este și slava ei esențială.

Scriptura tace, atunci când este vorba că Fiul a renunțat la slava deosebită și specifică Persoanei Sale. Realmente, tocmai faptul că El, Fiul veșnic, era în chipul unui Om, a oferit slujbei Sale valoare unică în felul ei. Ascultarea Lui până la moarte – „*da, moarte pe cruce*” – este mai sublimă decât orice comparație și judecată de valoare, deoarece El „*era chipul lui Dumnezeu*” și a păstrat toată slava filiațiunii.

Tocmai aceste cuvinte, pe care noi le studiem acum, ilustrează foarte viu acest duh al ascultării: „*Și acum, Tată, preamărește-Mă*”. El, Cel care singur S-a smerit pe Sine Însuși, așteaptă până când Tatăl are plăcere să-L înalțe. Fiul a devenit Slujitor și a glorificat pe Tatăl pe pământ, dar El nu Se gândește să Se înalțe pe Sine Însuși și să Se glorifice în cer. Chiar dacă El posedă un drept personal deplin la slava pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea, totuși în concordanță cu desăvârșirea Fiului devenit Om El se introduce în plăcerea Tatălui referitoare la glorificarea Sa acolo sus.

De aceea în rugămintea Sa este inclusă o mare slavă morală. Niciodată nu se putea ridica o astfel de rugămintă de pe alte buze spre Tatăl, decât numai de pe ale Sale. Ca Fiu El Se roagă ca El ca Om să fie glorificat în cer cu slava personală care Îi aparținea din veșnicie. Mai mult chiar, această rugămintă El nu o întemeiază pe slava Sa proprie și pe legătura Sa veșnică de Fiu, ci pe faptul că El a glorificat pe Tatăl pe pământ și a făcut lucrarea, pe care Tatăl I-a dat-o s-o facă; aceasta Îi permite să rostească înaintea Tatălui sentința adevărată: „*Eu Te-am preamărit ... am sfârșit lucrarea*”.

Această vorbire ar fi exagerată și arogantă pentru oricine care nu ar fi fost în slava filiațiunii „*înainte de a fi lumea*”. Însă Fiul a fost din veșnicie la Tatăl și El a prezentat în Sine Însuși strălucirea deplină a acestei slave a Sa, în timp ce El ca Fiu în această slavă însemna plăcerea nespuse de mare a Tatălui. Cât de înviator este pentru inimile celor născuți din Dumnezeu să știe că dragostea veșnică din sânul Tatălui și-a găsit răspunsul desăvârșit în inima Fiului veșnic! Ce glorie au văzut ochii Tatălui în Fiul prin toate epocile scurse, atunci când Dumnezeu era totul! Ce plăcere profundă a umplut inima Tatălui, când a privit slava Fiului „*înainte de a fi lumea*”, și nu mai puțin acum, când El privea pe Fiul ca Om, pe singurul Lui Fiu, în care El Și-a găsit toată plăcerea!

Ce prețios, că nouă ne-a fost acordată pe pământul acesta această privire scurtă în trecutul de nepătruns, prin Unul, singurul care îl cunoștea! Căci noi știm acum, că înainte de toate timpurile și generațiile dragostea Tatălui se odihnea pe Fiul cu plăcere neîntreruptă, pe Cel care era la El în slava Sa personală. Această dragoste personală și această slavă personală le-a posedat Fiul „*din veșnicie*”, și El S-a bucurat de ele înainte de a fi lumile. Deci, deoarece El a glorificat pe Tatăl pe pământ, El ca Fiu ascultător și ca Om dorește să fie glorificat cu slava pe care o avea permanent ca Fiul veșnic al Tatălui.